

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobců: **a) K. D., b) A. D., c) Z. D., d) nezl. K. K., e) nezl. D. K., f) nezl. A. K.**, nezletilí žalobci d), e) a f) zastoupení žalobkyní c) jako zákonnou zástupkyní, zastoupení opatrovníkem Mgr. J. V., justičním čekatelem Krajského soudu v Hradci Králové, všichni právně zastoupení JUDr. Petrem Kyselákem, advokátem se sídlem Olomouc, Krapkova 38, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 128/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2004 č.j. OAM-1739/VL-10-K02-2004, ze dne 13. 8. 2004 č.j. OAM-1738/VL-10-K01-2004 a ze dne 13. 8. 2004 č.j. OAM-1737/VL-10-K03-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 2. 2005, č. j. 30 Az 128/2004 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobců advokátu JUDr. Petru Kyselákovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5250 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2004 č.j. OAM-1739/VL-10-K02-2004 bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobci a) dle ustanovení § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2004 č.j. OAM-1738/VL-10-K01-2004 bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobkyni b)

dle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu a rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2004 č.j. OAM-1737/VL-10-K03-2004 bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobcům c), d), e) a f) dle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný v uvedených rozhodnutích konstatoval, že v průběhu správního řízení obdržel písemná prohlášení žalobců (dále i „stěžovatelé“) ze dne 13. 8. 2004, kterými vzali své žádosti o udělení azylu zpět. Vzhledem k této skutečnosti byla řízení o udělení azylu zastavena.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 10. 2. 2005 č. j. 30 Az 128/2004 – 32 zamítl žaloby podané žalobci (jednotlivé věci, které byly ve správním řízení vedeny odděleně, byly v řízení soudním spojeny ke společnému projednání) proti shora citovaným rozhodnutím žalovaného. Krajský soud v odůvodnění rozsudku zejména uvedl, že z příslušných správních spisů jednoznačně zjistil, že všichni žalobci vzali dne 13. 8. 2004 své žádosti o udělení azylu zcela dobrovolně a z vlastního rozhodnutí zpět. Učinili tak na tiskopise, který obsahuje prohlášení o zpětvzetí žádosti o udělení azylu jak v českém, tak ruském jazyce, a to včetně poučení o tom, že na základě zpětvzetí žádosti o udělení azylu bude řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu zastaveno. Dle krajského soudu nelze tedy mít žádné pochybnosti o tom, že žalobci byli při vzetí svých žádostí o udělení azylu zpět náležitě poučeni, a to i o důsledcích s tím spojených. Krajský soud je přesvědčen, že své úkony, které spočívaly ve zpětvzetí žádostí o udělení azylu, mysleli žalobci naprosto vážně, ostatně pro to svědčí i skutečnost, že zároveň žádali žalovaného o zaplacení cesty zpět do I. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, když daná správní řízení o udělení azylu dle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu zastavil. Krajský soud také zdůraznil, že při přezkoumávání správních rozhodnutí ve správním soudnictví vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v době vydání napadených správních rozhodnutí byly žádosti o udělení azylu vzaty zpět, a proto musela být řízení zastavena, následné odvolání zpětvzetí žádostí již nemohla mít na věci žádný vliv.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podali stěžovatelé včas kasační stížnost, ve které uplatňují důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé se domnívají, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné a jeho rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatelé připouštějí, že pod tlakem osobních problémů vzali žádosti o azyl zpět, ale zároveň uvádějí, že si pak uvědomili, co by pro ně návrat do země původu znamenal, proto se rozhodli v řízení pokračovat a udělení azylu nadále usilovat. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelé namítají, že žalovaný při zjišťování skutkové podstaty věci porušil podstatným způsobem zákon, když v řízení porušil zásadu materiální pravdy, neboť nezjistil spolehlivě a úplně okolnosti vedoucí ke zpětvzetí žádosti o azyl a omezil se jen na formální stránku věci. Stěžovatelé navrhuji, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení, současně navrhuji přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný konstatuje, že v průběhu správního řízení stěžovatelé učinili písemné prohlášení ze dne 13.8.2004, kterým vzali svou žádost o udělení azylu zpět, proto byla řízení dle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu zastavena. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelé v kasační stížnosti předně uplatňují důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelé již v žalobách namítali, že žalovaný v rámci daných správních řízení o udělení azylu nevyšel ze spolehlivě, přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci. Krajský soud se žalobními námitkami řádně zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud má stejně jako krajský soud za to, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se řízení o udělení azylu zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu vzal žádost o udělení azylu zpět. Stěžovatelé vzali své žádosti o udělení azylu zpět shodně dne 13. 8. 2004 s tím, že berou na vědomí, že na základě zpětvzetí žádosti o udělení azylu budou ve smyslu ustanovení § 25 písm. a) zákona o azylu řízení o udělení azylu zastavena, což se také napadenými rozhodnutími žalovaného ze dne 13. 8. 2004 stalo. Skutečnost, že stěžovatelé v podáních předaných žalovanému dne 2. 9. 2004, vyjádřili zájem vzít svá zpětvzetí žádostí o udělení azylu zpět, nemohla mít na již zastavená správní řízení žádný vliv.

Stěžovatelé v kasační stížnosti dále namítají, že žalovaný se omezil jen na posouzení formální stránky věci a neposuzoval věc z pohledu toho, že stěžovatelé zpětvzetí žádostí o udělení azylu učinili pod tlakem osobních problémů. Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto námitku nelze přijmout, neboť projevy vůle stěžovatelů – zpětvzetí žádostí o udělení azylu ze dne 13. 8. 2004 nevzbuzovaly žádné pochybnosti a stěžovatelé navíc potvrdili, že tyto úkony učinili dobrovolně z vlastního rozhodnutí. Ostatně žádné ustanovení zákona o azylu neukládá správnímu orgánu povinnost, aby se při rozhodování o zastavení řízení na základě zpětvzetí žádosti o udělení azylu zabýval okolnostmi, které žadatele o udělení azylu k takovému úkonu vedly.

Krajský soud nenalezl ve správních řízení o udělení azylu stěžovatelům namítané vady a s napadeným rozhodnutím žalovaného vyslovil souhlas. Nejvyšší správní soud se s rozhodnutím krajského soudu ztotožňuje a nepovažuje stěžovateli uplatněný stížnostní důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za oprávněný.

Co se týče stěžovateli dovolávaného důvodu kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který nebyl v podané kasační stížnosti jakkoliv blíže specifikován, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jím za této situace a v uvedeném rozsahu nemohl zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí

na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Hradci Králové stěžovatelům k jejich žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za společný úkon právní služby pro šest zastupovaných osob v částce 4800 Kč [§ 9 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31.8.2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 450 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 5250 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám ustanoveného zástupce JUDr. Petra Kyseláka do 1 měsíce od právní moci rozsudku

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

